

PÍSMO – MNOHEM ŽÁDOSTIVĚJŠÍ NEŽ ZLATO A SLADŠÍ NEŽ MED

Sestra Susan W. Tannerová

Generální presidentka Mladých žen

Fireside CVS pro Mladé dospělé • 11. září 2005 • Universita Brigham Younga

Děkuji tomuto úžasnému sboru. Jejich zpěv byl krásný a přizval Ducha. Také jsem vděčná za úvodní modlitbu. Všimla jsem si, že v modlitbě zaznělo, aby každý z nás dnes večer pocítil Ducha a abychom byli inspirováni tak, jak každý z nás konkrétně potřebuje. To je zajisté i má modlitba. Jsem velmi vděčná za příležitost, že mohu být dnes večer s vámi. Kdyby to bylo možné, přála bych si, aby toto zasvěcující shromáždění bylo opravdovým staromódním firesidem, kdy bych vás mohla posadit ke krbu a kdy bychom si mohli otevřeně popovídat, jako bych si povídala se svými dětmi, které jsou stejného věku jako vy. Pravděpodobně bych začala tím, že bych vám vyprávěla o své dceři-misionářce. To přece většina maminek misionářů dělá, že? V nedávném dopise jsem jí napsala, že dnes večer budu mluvit o své lásce k písmům. Ona odpověděla takto:

„Mám radost z toho, že mamka bude mluvit o studiu písem! Mám pocit, že to, v čem jsem se nejvíce změnila, je způsob, jakým studuju písma. Teď přímo *miluju* studium písem. Jsem úplně nadšená, kdykoli mám příležitost je studovat. Stěží to dokážu vysvětlit, snad jen, že se to podobá tomu, co se píše v Almovi 32:28, kdy slovo počíná býti lahodným. Zkrátka to miluju! Myslím, že kdysi jsem měla písma ráda, ale teď je *miluju*! Moje společnice říká, že vždycky pozná, kdy se chystám při výuce přečíst nějaký verš, protože se mi rozzáří oči a pak hned začnu obracet stránky. Zkrátka moc ráda odpovídám na otázky, které lidi mají, pomocí písem.“

Doufám, že moje dcera má možnost slyšet v Austrálii toto poselství a že bude dokonce ještě více motivována, je-li to vůbec možné, ve svém studiu písem. Stejně tak doufám, že slovo počne býti lahodným i pro vás, stejně tak jako je pro ni i pro mne, neboť písma jsou vskutku „mnohem žádostivější... než zlato, a... sladší než med“. (Žalmy 19:10.)

Sladkost písem

Vzpomínáte si na Tovjeho z muzikálu *Šumař na střeše*, chudého mlékaře s pěti dcerami, který snil o tom, že

bude bohatý? Co byste si přáli, kdybyste byli bohatí? Nejspíše něco podobného, co si přál i on. On chtěl být významnou osobností, mít velký dům, nemuset pracovat a tak dále. Toto však nebyly jeho nejhlubší tužby. Jeho nejtoužebnější sen, kdyby zbohatl, nám může připadat neobvyklý. Možná si vzpomenete, že zpívá:

„Kdybych byl bohatý, měl bych čas, který mi nyní schází, a sedával bych v synagoze a modlil se.

A možná, že bych sedával i u Východní zdi a diskutoval bych nad svatými knihami s učenci, každý den několik hodin.

To by bylo ze všeho nejhezčí.“

(Anglický text: Sheldon Harnick, “If I Were a Rich Man,” *Fiddler on the Roof* [1965].)

Kdybyste byli bohatí, trávili byste svůj volný čas studiem „svatých knih“ neboli písem několik hodin denně? Kdybyste byli bohatí, bylo by tou největší radostí, kterou byste si dokázali představit, to, že máte více času na intenzivní studium písem?

Studium svatých knih je ortodoxními Židy považováno za krásné požehnání a za velikou výsadu. V některých židovských tradicích, když se mělo dítě začít vzdělávat v tóře, byl tomuto studentovi dokonce dáván na ochutnání med, aby tak mohl spojovat studium svatých knih se sladkostí. To se dělalo proto, aby se zdůraznilo to, co se píše v Žalmech: „Ó jak jsou sladké dásním mým výmluvnosti tvé, nad med ústům mým.“ (Žalm 119:103.)

Obdobně i Žalm 19 přirovnává písma ke zlatu a medu. Žalmista takto nádherně jásá nad slovem Páně:

„Zákon Hospodinův jest dokonalý, očerstvující duši, Hospodinovo svědectví pravé, moudrost dávající neumělým.

Rozkazové Hospodinovi přímí, obveselující srdce, příkázání Hospodinovo čisté, osvěcující oči.

Bázeň Hospodinova čistá, zůstávající na věky, soudové Hospodinovi praví, a k tomu i spravedliví.

Mnohem žádostivější jsou než zlato, a než mnoho ryzího zlata, sladší než med a střed z plástů.

Služebník tvůj zajisté jimi osvěcován bývá, a kdož jich ostříhá, užitek hojný má.“ (Žalm 19:8–12.)

Všechny tyto výrazy v těchto verších – *zákon, svědectví, rozkazové, příkázání, bázeň* (neboli *uctivost*) a *soudové* – jsou synonyma pro slovo Páně neboli písma. Jsou „mnohem žádostivější... než zlato, a než mnoho ryzího zlata, [a] sladší než med a stred z plástů“.

Někdy mě napadá, že bychom se měli cítit více jako Tovje a moje dcera-misionářka. Jsou pro nás písma lahodná – drahocenná jako zlato a sladší než med? Hodujeme na nich, těšíme se z nich a přemítáme nad nimi, jak učil Nefi? (Viz 2. Nefi 4:15–16.) Vztahujeme je na sebe, jak radil Jákob? (Viz 2. Nefi 6:5.) Hledáme v nich konkrétní slova Páně, která jsou určena nám – která způsobují obrácení a přinášejí moudrost, osvícení, zjevení, útěchu a radost? Považujeme je za jedno z nejkrásnějších, nejušlechtlejších požehnání, která máme?

Hladovění po písmech

Možná, že kdybychom více hladověli po písmech, byla by pro nás dokonce ještě sladší a drahocennější. Před několika měsíci jsem cestovala do Afriky, kde Svátí často hladověli po potravě, ale, kupodivu, ještě více hladověli po hodování na slovu Páně. V každé ze čtyř zemí, které jsem navštívila, jsem pociťovala mocného ducha a velikou víru těchto lidí. Měli toho tak málo, pokud jde o věci časné, ale byli bohatí duchovně. Měli radostné zvěsti evangelia – ony jasné a ceněné pravdy z písem. Na každém shromáždění s sebou měli svá obnošená písma. Učili z nich, četli z nich, znali je a milovali je.

Při jednom shromáždění svátosti dokonce přišel k řečnickému pultu mladý řečník a neměl s sebou nic jiného než svá písma. Jeho vystupování se velmi podobalo typickému vystupování mladých řečníků, kteří často kloní hlavu a nepostojí v klidu, ale jeho poselství bylo mocné. Učil o oběti a začal s verši ze Starého zákona o obětech krve. Pak velmi zběhle přešel k 3. Nefimu v Knize Mormonově a mluvil o tom, že staré věci pominuly s příchodem Spasitele, který nyní požaduje oběť srdce zlomeného a ducha zkroušeného. Nepoužíval žádné poznámky, pouze svou znalost nauky. Byl to příklad toho, jak má každý z nás učit z písem.

Ve vztahu k těmto Svátým jsem si opět vzpomněla na Žalm 19. Zákon Páně byl prostředkem jejich obrácení. Svědectví Páně učinilo tyto prosté, inteligentní lidi

moudřími. Měli světlo v očích a radost v srdci, protože měli zákon, svědectví, nařízení a příkázání Páně. V jedné oblasti, kterou jsem navštívila, lidé chodili pěšky na shromáždění až čtyři hodiny. Neměli žádné dopravní prostředky, někdy ani žádné boty, a jen velmi málo potravy. Jsou to zemědělci, existenčně závislí na svých farmách, a po několik let měli veliké sucho. Přesto však hodovali na slovech Božích. To bylo „mnohem žádostivější... než zlato, [a] sladší než med“.

V jiné africké zemi jsem se setkala s dalšími lidmi hladovějícími po tom, aby byli učeni slovu Páně. V den, kdy jsme přijeli, bylo podniknuto přísné vládní opatření ohledně dopravy, protože se nedostávalo paliva. President kůlu byl přesvědčen o tom, že oněch 700 členů, kteří se chystali přijít na náš fireside, nebude mít možnost se sem dostat. Ujistili jsme ho, že budeme učit tolik nebo tak málo lidí, kolik jich bude moci přijít. Když jsme vstoupili do přichystané místnosti 20 minut před zahájením shromáždění a spatřili jsme více než 300 Svátých, kteří se uctivě shromáždili a tiše naslouchali náboženským písním, které hrály z magnetofonu, přemohl mě Duch. Během shromáždění pak nějakým způsobem, nějakým zázrakem, dorazilo dalších 300 lidí. Hladověli po slovech Páně. Všichni s sebou měli svá písma a dychtivě v nich četli, když jsme je učili ze standardních děl. Díky jejich příkladu jsem viděla novými očima, že se sama potřebuji zlepšit. Možná, že mnozí z nás příliš ulpěli svým srdcem na světských pokladech. Přemýšlím, zda jsme se nestali nedbalými nebo uspokojenými ve studiu slova a v životě podle nauky.

Starozákonní prorok Amos hovořil o hladu po slyšení slova – neboli jinými slovy, o duchovním hladu. „Aj, dnové jdou, dí Panovník Hospodin, že pošli hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň vody, ale slyšení slov Hospodinových.“ (Amos 8:11.) V Africe jsem se setkala se Svátými, kteří nejen hladověli po chlebu a vodě, ale také hladověli po slyšení slov Páně. Díky tomu, že poznali duchovní hlad, naučili se, jak tomu učil Nefi, „[hodovat] na slovech Kristových; neboť vizte, slova Kristova vám řeknou vše, co máte činiti“ (2. Nefi 32:3.)

Představte si ten duchovní hlad, který bychom asi pociťovali, kdybychom neměli žádná písma, na kterých bychom mohli hodovat. Po celé věky bylo mnoho lidí bez záznamu zákona. Vzpomeňte například na Lehiovu rodinu, když poprvé uprchli do pushtiny, nebo na Mulekity, kteří „[s sebou] nepřinesli...

žádné záznamy“ (Omni 1:17) nebo na období ve Starém zákoně, kdy lidé buď neměli knihu zákona, nebo ji zapomněli a kdy Ezdráš a Nehemiáš museli znovu vzdělávat Židy vracející se ze zajetí v Babylonu v knize zákona (viz Nehemiáš 8:1–13).

Naučte se v mládí milovat písma

Mým oblíbeným příkladem ze Starého zákona je Joziáš, král-chlapec, který usedl na trůn ve věku osmi let. Jeho příběh ilustruje vliv mladého člověka, který zjistil, že písma jsou drahocennější než zlato a sladší než med. Všichni králové před Joziášem i po něm byli zlovní. Buď neměli zákon, nebo se rozhodli, že ho nebudou číst a že ho nebudou dbát. Avšak během Joziášovy vlády vysoký kněz Helkiáš našel v domě Páně ztracenou knihu zákona. (Viz 2. Královská 22:8.) Tato kniha byla přečtena Joziášovi. Joziášovo srdce se obměkčilo a on činil pokání a plakal před Pánem. (Viz 2. Královská 22:19.) Pak shromáždil všechny svůj lid k chrámu a četl jim ona slova, a společně uzavřeli smlouvu, že budou dodržovat Boží přikázání:

„I četl, aby všickni slyšeli všechna slova knihy smlouvy, kteráž byla nalezena v domě Hospodinově.

Potom stoje král na místě vyšším, učinil smlouvu před Hospodinem, že bude následovati Hospodina, a ostříhati přikázání jeho, i svědectví jeho a ustanovení jeho, vším srdcem svým a vši duší svou, a plniti slova smlouvy té, kteráž jsou zapsána v knize té. K kteréžto smlouvě i všechnen lid přistoupil.“ (2. Královská 23:2–3.)

Jak inspirující je to příběh! Často přemýšlím nad tím, proč byl Joziáš tak statečný duch, který zareagoval na učení obsažené v knize zákona. Proč se jeho chování lišilo od chování králů před ním i po něm? Je zde nějaké ponaučení pro vás, ve vašem mladém věku, ohledně toho, jak si cenit písem tím, že je čteme, že jich dbáme, že uzavíráme smlouvu dodržovat přikázání v nich obsažená, a poté tím, že tuto smlouvu dodržujeme?

Možná, že písma v Joziášovi udeřila na nějakou nesmrtelnou strunu nebo mu osvěžila nějakou vzpomínku na předsmrtnou výuku. Starší Neal A. Maxwell řekl na sympoziu CVS na BYU v roce 1991: „Možná, že ona výjimečná, evokující moc písem se pojí se záblesky našich vzpomínek z předsmrtného světa, nebo přinejmenším vyvolává naše predispozice, ke kterým jsme tam byli tak dlouho

vychovávaní.“ („Teaching by the Spirit – ,The Language of Inspiration,“ *Old Testament Symposium Speeches*, 1991 [1991], str. 1.)

Možná, že právě proto tak často v písmech nacházíme příkaz „pamatujte, pamatujte“. (Viz Mosiáš 2:41, Alma 37:13 a Helaman 5:9, 12; 14:30.) Pamatujeme nejen na zázraky a milosrdenství v tomto životě, ale také na starostlivou výuku v našem předsmrtném životě. Starší Maxwell učil, že se můžeme naučit mnohému ze svého studia a přemítání, a probudit tak záblesky předchozích ponaučení, která jsme získali od našeho Nebeského Otce.

Když starší Maxwell navštívil jednoho presidenta misie a jeho rodinu v Rusku, přisedl si po ránu k jejich pěti malým dcerkám, aby si s nimi popovídal. Tím prvním, na co se jich zeptal, bylo, o jakém verši z písem toho dne přemítaly. Tato otázka dívky překvapila. Zamyslete se ale nad tím. Starší Maxwell zkrátka předpokládal, že písma jim byla, stejně jako jemu, tak drahocenná jako zlato a sladší než med. Pokud bychom činili to, co doporučoval, a měli bychom vždy na mysli nějaký verš z písem, studovali bychom písma i během přecházení z jedné třídy do jiné, během cesty na různé schůzky nebo doma při úklidu. Začali bychom s tím na začátku svého života a pokračovali by to stále dál. Neustále bychom hodovali a zabránili bychom tak osobnímu hladovění a duchovnímu lačnění. Slova Boží by byla „[napsána] ne na deskách kamenných, ale na deskách... masitých [našeho srdce]“. (2. Korintským 3:3.)

Dokonce i malá vnoučata staršího Maxwella věděla o tom, jaký důraz kladl na písma. Mnozí z vás si možná vzpomenou, jak během svého posledního poselství na generální konferenci vyprávěl o tom, jak jednou pozdě večer navštívil svá vnoučata. Jeho vnuk Robbie už spal. Když starší Maxwell dorazil, jeho matka mu řekla: „Robbie, je tu děda Neal!“ A on zaslechl ospalý hlas z pokojíku: „Mám si přinést písma?“ (Viz Conference Report, Apr. 2004, 48; nebo *Liahona*, květen 2004, 46.) Stejně jako král-chlapec Joziáš a vnouček Robbie se máme i my brzy na začátku svého života naučit milovat písma, hodovat na nich a učit se z nich.

Naše malá vnoučata se také učí milovat písma v tomto období svého života. A my máme velkou radost z toho, jak na ně reagují. Například tříletý Joshua, který má rád hrdiny v každém příběhu, vždy vyhrkl u vrcholného okamžiku každého příběhu z písem: „A kdo to pak všechno zachrání? Ježíš to zachrání!“

Joshua se učil důležitému poznatku: že Ježíš je vskutku náš Spasitel. Dokonce i Jeho jméno znamená „spasit“. Ve svých modlitbách se nyní modlí za postavy, které takto každý den poznává. Jednou se modlil za Petra, aby se znovu nepotopil, a pak zase za vepře, aby se neutopili poté, co se vrhli do moře. Při jiné příležitosti se modlil za Lamana a Lemuela, aby byli hodní na Nefiho. A dokonce jsme ho slyšeli, jak se modlí za Ježíšova tatínka, což je Nebeský Otec. Joshua nedávno dostal od vedoucí jeslí v Primárních svůj vlastní opravdový výtisk Knihy Mormonovy. Od té doby už nechce, aby mu maminka četla z Příběhů z Knihy Mormonovy. Řekl jí, že se mu nejvíc líbí ta opravdová slova.

Další vnuk, Tanner, kterému je šest let, chodil letos v létě na kurs plavání. Zpočátku se vody dost bál. V den, kdy měli konečně sami skočit do vody na hlubší straně bazénu, zřejmě s rodinou nečetli písma u snídaně, jak bylo jejich zvykem. Ačkoli byl Tanner nervózní, skočil do hluboké vody. Ale jakmile vylezl, postaral se, aby maminka poznala, že se zlobí. Řekl: „Kdybychom dnes ráno nezapomněli číst písma, neměl bych takový strach skočit.“ Naše dcera byla pokárána, měla však také radost, že její synek si tolik cenil Ducha a síly, kterou písma přinášejí do jeho života. Studium písem nám může dodat sílu k tomu, abychom dokázali skočit do hluboké vody, ve které jsme i my někdy povolání plavat. (Viz NaS 127:2.)

Nauka může změnit náš život

Apoštol Pavel chválil Timotea za to, že se brzy ve svém životě naučil znát a milovat písma, a zároveň také popsal ona veliká požehnání, která nám v životě písma přinášejí:

„Od dětinství svatá písma znáš, kteráž tě mohou moudrého učiniti k spasení skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši.

Všelikéť písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti,

Aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.“ (2. Timoteovi 3:15–17.)

Jaká úžasná požehnání vyplývají ze studia svatých písem! Mohou nás učinit „moudrými ke spasení“. Mohou posílit naši víru v Ježíše Krista a v Jeho plán. Mohou nás učít o našich slabostech a o naší potřebě pokání. Mohou nás učít nauce.

President Boyd K. Packer mnohokrát řekl: „Pravá nauka, když je pochopena, mění postoje a chování. Studium nauk evangelia zlepší chování rychleji, než studium chování zlepší chování.“ (Conference Report, duben 2004, 80; *Liahona*, květen 2004, 80.) Díky písmům se můžeme naučit pravdivé nauce přímo ze zdroje, což nám pak pomůže stát se dokonalými neboli úplnými, jak říká Pavel. Nikdy není příliš pozdě začít opravdově hodovat na nauce obsažené v písmech. Vlastně i dnešní večer by mohl být pro každého z nás vhodným okamžikem, kdy začít.

Nyní ve svém životě činíte důležitá a významná rozhodnutí týkající se téměř všeho – školy, zaměstnání, profesní dráhy, misie, přátel, chození na schůzky, manželství, dětí, financí, bydlení, věrné služby v Církvi, atd. Dlouho a usilovně jsem přemýšlela a modlila jsem se o to, co bych mohla říci, aby to pomohlo každému z vás osobně během těchto důležitých let naplněných rozhodováním. Potřebujete osobní vedení. Potřebujete osobní zjevení, které vám pomůže zvládat vaši konkrétní situaci. Alma učil, že „kázání slova mělo... mocnější účinek na mysl lidu nežli meč nebo cokoli jiného,... tudíž Alma si myslel, že je žádoucí, aby zkusili působivost slova Božího“. (Alma 31:5.) Víím to, a svědčím o tom, že když budeme zkoušet „působivost slova Božího“, obdrží každý z nás útěchu, vedení a osobní zjevení.

Jak to, že studium písem má na nás tak mocný vliv? Písma přivolávají Ducha. Je to právě Duch, který nás utěšuje a vede. Je to právě Duch, který nás učí a zjevuje nám Pánův úmysl a Pánovu vůli ohledně nás. President Spencer W. Kimball řekl:

„Zjišťuji, že když začnu být nedbalým ve svém vztahu k božství a když se zdá, že žádné božské ucho nenaslouchá a žádný božský hlas nepromlouvá, jsem daleko, velmi daleko. Jestliže se ponořím do písem, vzdálenost se zkracuje a duchovnost se navrácí.“ (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball [1982], 135.)

Písma nám žehnají útechou

V životopisném filmu o C. S. Lewisovi pronáší postava, která ho představuje, hlubokou myšlenku ohledně modlitby, která podle mě platí stejně dobře i pro čtení písem. Říká: „Modlím se, protože si nemohu pomoci. Modlím se, protože jsem bezmocný. Modlím se, protože tato potřeba ze mě prýští neustále, v bdění i ve spánku. Nezmění to Boha, ale změní to mě.“

(William Nicholson, *Shadowlands* [divadelní hra a scénář], 1994.) O písmech smýšlím úplně stejně. Obracím se k nim, protože tato „potřeba ze mě prýští neustále“. Vím o své silné potřebě nechat slova Boží, aby sytila mou duši a učila mě všemu, co mám znát. A ona mne mění.

Mnozí z vás si vybaví a zamilují inspirující příběh o Betsie a Corrie ten Boomových, holandských sestřích, které se staly válečnými zajatci v nacistickém Německu, a o tom, jak se obracely k Bibli v dobách nejvyšší nouze v Ravensbrücku, nechvalně proslulém ženském koncentračním táboře. Corrie vypráví:

„Pokud jde o nás, od rána až do doby, kdy zhasla světla, kdykoli jsme nebyly v zástupech při hlášení prezenze, byla naše Bible středem neustále se rozšiřujícího kruhu pomoci a naděje. Jako když se nalezení shluknou kolem sálajícího ohně, my jsme se shromažďovaly kolem ní a nastavovaly své srdce jejímu teplu a světlu. Čím temnější byla noc kolem nás, tím jasněji a pravdivěji a krásněji hořelo slovo Boží. ‚Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zarmoucení-li, aneb úzkost, neb protiventství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečnost, čili meč? ... Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval.‘

Vždy jsem se dívala kolem, zatímco Betsie četla, a sledovala jsem světlo, které přeskakovalo z jedné tváře na druhou.“ (*The Hiding Place* [1971], Corrie ten Boom, 194–195.)

Tyto ženy byly syceny a živeny slovem Božím. Přineslo jim teplo a světlo. Bylo drahocennější než zlato a sladší než med.

Písma nám žehnají zjevením

Někdy ona přesná slova z písem důrazně zodpovídají naše modlitby. Čtení písem nám často otevírá mysl a srdce myšlenkám, které jsou inspirovány Duchem. Obracíme-li se k písmům s hledajícím, toužícím a tážajícím se postojem, máme mnohem větší schopnost takovou pomoc obdržet.

Zjevení opakovaně přicházela k Josephu Smithovi, když četl písma a kladl inspirované otázky. Všichni víme, že ono slavné První vidění máme důsledkem toho, že tento 14letý chlapec studoval písma a kladl si onu důležitou otázku. Potřeboval zjistit, která církev je pravdivá, a držel se slibu v Jakubovi, že Pán odpoví těm, kteří se Ho upřímně ptají. Věděli jste také, že oddíl 76 byl zjeven, když Joseph přemítal nad

spisy evangelia Janova ohledně spasení lidí? Jeho zraku se otevřelo vidění o stupních slávy. Jeden učenec Svatých posledních dnů dokonce vypočítal, že:

„Přes 50 procent zjevení v Nauce a smlouvách bylo přijato během období, které bylo spojeno s inspirovaným revidováním Bible... V těchto překladatelských aktivitách Josepha Smitha máme živé ponaučení ohledně toho, jak přijímat zjevení; když se prorok ponořil do písem, vyvstaly sporné body, zvědavost a otázky, které v mnoha případech vedly k dalšímu světlu a znalostem pro Svaté posledních dnů ve formě novodobých zjevení.“ (Robert L. Millet, „Joseph Smith’s Translation of the Bible and the Doctrine and Covenants,” v Robert L. Millet and Kent P. Jackson, ed., *Studies in Scripture: Volume One, the Doctrine and Covenants* [1984], 1:139.)

Další zjevení proroků následovala tentýž vzor. Oddíl 138 Nauky a smluv byl zjeven prezidentu Josephu F. Smithovi, když přemítal nad Petrovými spisy o duchovním světě.

Každý z nás má právo na osobní zjevení. Písma mohou být pro toto zjevení našim největším zdrojem. Jistý profesor z BYU vyprávěl příběh o ženě, která byla vedena Duchem při svém studiu písem. Tento profesor řekl:

„Jedna žena byla vedena k tomu, aby se naučila slyšet hlas Ducha, když četla písma. Byla instruována, aby poklekla v modlitbě, poděkovala Nebeskému Otci za písma, požádala o to, aby byl Duch s ní, až bude čist, a pak řekla Pánu, co potřebovala získat z písem v onen konkrétní den – otázku, kterou potřebovala zodpovědět, možná nějaké vedení ve vztahu k nějakému člověku, možná potvrzení nějakého rozhodnutí. Pak vždy otevřela písma ... a začala číst. Nikdy nemusela číst moc dlouho ... a Duch jí dal odpověď, kterou hledala. Díky těmto každodenním sezením typu otázka-odpověď s písmi a s Duchem se její citlivost vůči našeptávání Ducha prohlubovala – a ona se do písem zamilovala.“

„Vyprávěl jsem její zážitek ostatním, kteří tentýž experiment vyzkoušeli; výsledky byly ohromující. Vše, od finančních problémů až po záležitosti v jejich vztazích, se vyřešilo. A v průběhu toho všeho se prohloubila i jejich schopnost slyšet hlas Ducha Svatého.“ (Wendy L. Watson, „Let Your Spirit Take the Lead“, v *The Power of His Redemption: Talks from the 2003 BYU Women’s Conference* [2004], 326.)

Také já jsem se naučila ve svém životě milovat písmo a spoléhat na ně. Jsou pro mne drahocennější než zlato. Odpovědi ne vždy přicházejí snadno, ale přicházejí. Někdy dokonce ve formě klidu a útěchy, zatímco čekám, abych porozuměla Pánově vůli nebo Jeho časovému rozvrhu. Když jsem byla mladou matkou, president Spencer W. Kimball povzbuzoval ženy Církve, aby se staly „badatelkami v písmech“. („The Role of Righteous Women,“ *Ensign*, Nov. 1979, 102.) Kdyby mi to čas dovolil, mohla bych vám vyprávět o nespočetně mnoha způsobech, jak mi následování jeho nařízení pomohlo v mém mateřském poslání. Pokud byste si prolistovali má písmo, viděli byste napsaná jména mých dětí u mnoha pasáží, o kterých jsem věděla mocí zjevení, že bylo zapotřebí se s nimi o ně podělit.

Stejně tak mi slova Páně požehnala v mé církevní službě. Když jsem byla poprvé povolána jako presidentka Mladých žen, obrátila jsem se k písmům a hledala jsem v nich. Hledala jsem útěchu a vedení, protože jsem měla pocit nedostatečnosti a byla jsem přemožena zodpovědností, která převyšovala mé omezené schopnosti. Příběhy v písmech o prorocích a vedoucích, kteří měli pocit nedostatečnosti ve svém povolání, mi přinesly pokoj a učily mě, že Pán zvelebuje ty, jež povolává.

Jeden takový prorok, Enoch, řekl: „Proč jsem našel přízeň v očích tvých, a jsem mládencem pouhým a všichni lidé mne nenávidí; neboť jsem pomalý v řeči; proč jsem služebníkem tvým?

A Pán pravil k Enochovi: Jdi a čiň, jak jsem ti přikázal... Otvírej ústa svá a budou naplněna a dám ti promlouvati.“ (Mojžíš 6:31–32.) Mojžíš měl také pocit nedostatečnosti, a Pán mu slíbil: „Já budu v ústech tvých, a naučím tě, co bys mluvit měl.“ (Exodus 4:12.) A Jeremiáš obdržel toto požehnání: „Neboj se..., neboť jsem s tebou, abych tě vysvobodil... [a] vložil jsem slova svá v ústa tvá.“ (Jeremiáš 1:8–9.)

Při svém studiu jsem byla obzvláště utěšena zaslíbeními danými Spasiteli. Měla jsem dojem, že Nebeský Otec měl v úmyslu, abych, až to budu potřebovat, vztahovala tato požehnání na sebe. „Panovník Hospodin dal mi jazyk umělý, abych uměl příhodně ustalému mluvit slova.“ (Izaiáš 50:4.) Tento verš z písmo mě odkázal na jiný, kterého jsem se držela jako svého motto: „Jáť zajisté dám vám ústa a moudrost, kteréž nebudou moci odolati, ani proti ní ostáti všickni protivníci vaši.“ (Lukáš 21:15.) Každický

den v uplynulých třech letech jsem se modlila o ústa a o moudrost. Mou největší touhou (a přesně v tom jsem měla pocit největší nedostatečnosti) bylo poznat, co si Pán přeje, abych učila – mít moudrost, a pak být schopna najít slova, abych toto poselství vydala – mít ústa. V písmech jsem získala osobní zjevení, které mě vedlo a utěšovalo v tomto povolání. Slova Páně jsou v mém životě „mnohem žádostivější... než zlato, [a] sladší než med“ (Žalm 19:10).

Písmo nám žehnají svědectvím

Jedním z největších požehnání, která máme jako členové Církve, je novodobé písmo, které nám poskytuje další svědectví, že Ježíš je Kristus, a které znovuzřizuje plnost nauk Jeho evangelia. Každý z našich proroků posledních dnů nás povzbuzoval, abychom četli Knihu Mormonovu a abychom žili podle jejích předpisů se zaslíbením, že do našeho života vstoupí veliká požehnání.

Myslím, že dnes už všichni víme, že v srpnu president Gordon B. Hinckley požádal každého člena Církve, aby přečetl nebo znovu přečetl Knihu Mormonovu do konce tohoto slavnostního roku. Proč si myslíte, že nás o to náš prorok požádal? Proč? Každý z nás by se měl zeptat sám sebe: Co se potřebuji naučit? Jak se potřebuji zlepšit? V čem potřebuji pomoci? Pak najdeme osobní důvody a potřeby pro toto čtení Knihy Mormonovy. Pak President Hinckley slíbil, že „... do vašeho života a do vašeho domova [vstoupí] v ještě větší míře Duch Páně, posílí se vaše odhodlání kráčet v poslušnosti Jeho přikázání a vzroste vaše svědectví o tom, že Syn Boží skutečně žije“. („Pronikavé a pravdivé svědectví“, Poselství Prvního předsednictva, srpen 2005, str. 3.)

Knihu Mormonovu doprovází Duch Páně. Moji přátelé, Wilford Andersen, který sloužil jako president misie v Guadalajaře v Mexiku, a jeho žena Kathleen, doslova viděli působení ducha Knihy Mormonovy. Sestra Andersenová měla pocit, že má během jejich posledního roku na misi vzdělávat své tři syny doma a ne ve veřejné škole. Potřebovala však pomoc s výukou španělštiny. Modlila se, aby našla vhodného lektora. Byla vedena k Irmě Encinasové, která byla učitelkou již 20 let a zrovna nedávno se přistěhovala do tohoto nového města. Irma Encinasová přicházela dvakrát týdně učit chlapce.

Po třech týdnech od začátku školního roku si sestra Andersenová uvědomila, že najala někoho, kdo by

mohl mít zájem dozvědět se více o naší Církvi. A tak jí řekla o Josephu Smithovi a o Knize Mormonově. Sestra Andersenová se pak rozhodla, že studijní látkou pro výuku španělštiny pro její syny bude kniha Mormonova. Při každé návštěvě každý chlapec přečetl nahlas ve španělštině něco z písem. Učitelka pak měla za úkol pokládat jim otázky o tom, co četli, a chlapci ji museli odpovídat ve španělštině. Zatímco se chlapci učili španělsky, Irma Encinasová se učila o Knize Mormonově.

Po Vánocích přišla Irma Encinasová za sestrou Andersenovou a začala plakat. Musela jí říci, co se dělo. Řekla, že pokaždé, když chlapci četli z Knihy Mormonovy, viděla kolem jejich tváře světlo. Když knihu zavřeli, toto světlo ihned zmizelo. Přiznala se, že její sestra, která bydlela s ní, dostala knihu Mormonovu již před jedenácti lety, ale nečetla ji. Díky tomuto neobvyklému zážitku začaly obě hledat onu zaprášenou knihu na svých poličkách. Chtěly samy pro sebe zjistit, co to bylo za světlo, které vyzařovalo z této knihy. Jsem si jista, že dokážete odhadnout, jak tento příběh pokračoval. Začaly číst knihu Mormonovu a přály si, aby je učili misionáři. Dva týdny po jejich první misionářské diskusi byly pokřtěny.

Mé svědectví

President Hinckley slíbil každému z nás totéž světlo, když budeme číst knihu Mormonovu. V posledních několika týdnech jsem znovu přečetla knihu Mormonovu. Znovu to roznítilo svědectví, které mi plane v srdci, že Ježíš Kristus je Vykupitel světa. Téměř každý verš svědčí o Něm. President Boyd K. Packer řekl: „Z více než šesti tisíc veršů v Knize Mormonově se více než polovina týká přímo Jeho.“ (Conference Report, duben 2005, 8; nebo *Liahona*, květen 2005, 8–9.)

Lidé v Knize Mormonově Ho očekávali s nadějí v Jeho vykoupění a pohlíželi zpět na Jeho příkladný život a vykupující smrt s nadějí v Jeho usmíření. Dlouho předtím, než se Kristus narodil, Jákob napsal: „Věříš písmům? ... Neboť ona vpravdě svědčí o Kristu. Viz, pravím ti, že žádný z proroků nepsal, ani neprorokoval, ledaže by promlouval o tomto Kristu.“ (Jákob 7:10–11.) A dlouho poté, co Kristus přišel, Mormon napsal: „A to, co je na těchto deskách, mne těší pro

prorocství o příchodu Krista; a moji otcové vědí, že mnohá z nich se naplnila.“ (Slova Mormonova 1:4.) Jaký to široký a úžasný pohled, o kterém tato kniha svědčí! Když jsem četla, poznala jsem, že právě skrze víru v Krista a v Jeho usmíření lidé vytrvali v bolesti a v trápení a překonali hřích a pokušení. Já vím, že Ježíš je žijící Kristus. Chtělo se mi zpívat píseň Jeho vykupitelské lásky (viz Alma 5:26).

Když jsem znovu četla knihu Mormonovu, začala jsem si také uvědomovat význam desek – mosazných desek, čtyřiaadvaceti zlatých desek a záznamu Nefitů na velkých a malých deskách. Uvědomila jsem si, že byly pro Lehiho a jeho potomky drahocennější než zlato. Alma nás zve k sobě domů – stejně jako bych si to přála udělat dnes večer i já – a dovoluje nám naslouchat jeho učení, které předává svému synu Helamanovi. Líčí mu, proč je každý z těchto záznamů tak důležitý. Pověruje ho velkou zodpovědností nejen se o desky starat a dál na ně psát, ale také učit jejich pravdám. Řekl: „Neboť právě tak jistě, jako tento ukazatel [Liahona] přivedl naše otce tím, že následovali jeho směr, do zaslíbené země, tak nás přenesou slova Kristova, jestliže budeme následovati jejich směr, přes toto údolí smutku do daleko lepší země zaslíbení.“ (Alma 37:45.)

Obdržela jsem tato požehnání slíbená presidentem Hinckleym – Duchu v ještě větší míře, touhu činit pokání a odhodlaněji kráčet v poslušnosti a svědectví o tom, že Syn Boží skutečně žije. Modlím se o to, abyste využili toto období svého mládí k hodování na písmech, abyste si stanovili vzor, kterým se budete řídit po celý život, abyste pro sebe přivolávali osobní zjevení skrze písmo a studium nauky Ježíše Krista.

„Miluji Pána; z něho se těší duše má.“ (John Tanner, „I Love the Lord“ [Jackman Music Corp., 2000], 2; viz také 2. Nefi 4:15–16.) Víam, že Nebeský Otec žije a že nás natolik miluje, že k nám promlouvá skrze svá písmo. Svědčím spolu s Nefim, že „duše má se těší z písem“. (2. Nefi 4:15.) Písma posílila mé svědectví, učila mě pravdám, vedla mě po mé stezce a utěšila mě v zármutku – a já vím, že totéž učiní i pro vás. Skrze ně jsem byla varována a díky jejich následování jsem obdržela velikou odměnu. (Viz Žalm 19:11.) Jsou „mnohem žádostivější... než zlato, a než mnoho ryzího zlata, [a] sladší než med a stred z plástů“. (Žalm 19:10.) Ve jménu Ježíše Krista, amen.